

РЕШЕНИЕ

№ 430

гр. Плевен, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря И.П.Ц.
като разгледа докладваното от ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА
Въззивно гражданско дело № 20224400500561 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. От ГПК .

С решение № 679 от 11.05.2022г по гр. дело № 260/2022г по описа на РС – Плевен състав на същия съд е ПРИЗНАЛ ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНИЛ уволнението на Т. Х. Б., ЕГН***** по иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, предявен против Водоснабдяване и Канализация ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, *****, представлявано от К.Т.управител, извършено със Заповед №63/02.12.2021г. ВЪЗСТАНОВИЛ Е на основание чл.344, ал.1, т.2 КТ, Т. Х. Б., ЕГН***** на заеманата преди уволнението длъжност „Инженер електроник“ в отдел „Автоматизация и диспечеризация“ във Водоснабдяване и Канализация ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, *****, представлявано от К.Т.-управител и е ОСЪДИЛ на основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 КТ, Водоснабдяване и Канализация ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, *****, представлявано от К.Т.-управител, да заплати на Т. Х. Б., ЕГН*****, сумата от 6215,83 лв./брутна сума/, представляваща

обезщетение за времето, в което ищцата е останала без работа поради уволнението в периода 03.12.2021 г. - 12.04.2022 г., а за разликата от 6215,83 лв. до предявения размер от 9000 лв Е ОТХВЪРЛИЛ иска като неоснователен и недоказан. ОТХВЪРЛИЛ е също така и предявения от Т. Х. Б., ЕГН***** против Водоснабдяване и Канализация ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, *****, представлявано от К.Т.-управител иск с правно основание чл.21, предложение второ КТД за осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение в размер на 3000 лева като неоснователен и недоказан. Съдът се е произнесъл и по въпроса за разноските.

Срещу така постановеното решение в отхвърлителната част за обезщетението по чл. 225 ал.1 от КТ и отхвърлителната част за обезщетение по чл. 21 от КТД въззивна жалба е постъпила от Т. Х. Б.. В жалбата се възразява, че иска е бил отхвърлен поради факта, че последното по делото заседание е било преди изтичане на 6 месечния срок, за какъвто период е законово предвидено да се дължи обезщетение при оставане без работа. Твърди се, че няма промяна във фактическата обстановка и въззивницата е била без работа за целия 6 – месечен период до 3.06.2022г. Твърди се относно иска за изплащане на обезщетение по чл. 21 от КТД, че въззивницата пред Пл ОС и ищца пред ПлРС е дългогодишен член на СО на КНСБ, страна по КТД, има над 5 години трудов стаж в дружеството, трудовото ѝ правоотношение е прекратено на осн. Чл. 328 ал.1 т.3 от КТ. Възразява се, че тълкуването на съда, че това обезщетение се дължи само ако уволнението не е отменено, е неправилно. Възразява се, че клаузата на КТД е ясна и задължението за изплащане на обезщетение не е обвързано с отмяната на уволнението. Претендира се отмяна на атакуваното решение и постановяване на друго такова в атакуваните части, с което да се уважат изцяло предявените искове.

Въззиваемата страна оспорва жалбата като неоснователна. Възразява се, че искането за изплащане на остатъка от обезщетението по чл. 225 ал.1 от КТ, направено пред въззивната инстанция е недопустимо, а и липсват доказателства за твърденията на ищцата за оставането без работа. Възразява се, също така, че съгласно утвърдената съдебна практика, обезщетението по КТД не се кумулира с обезщетението по чл. 225 ал. 1 от КТ. Присъждането и на това обезщетение, според

въззиваемата страна , би довело до неоснователно обогатяване на въззивницата доколкото и двете обезщетение са за оставане без работа. Претендира се потвърждаване на решението в атакуваните части и присъждане на разноски.

Въззивният съд, като обсъди оплакванията в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните доказателства и се съобрази със законовите изисквания, намира за установено следното:

ЖАЛБАТА е ДОПУСТИМА И ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА

СПОРНИТЕ въпроси касаят наличието на условия за изплащане на обезщетение по чл. 225 ал.1 от КТ за оставане без работа за периода от 13.04.2022 г до 3.06.2022г, както и обезщетение по чл. 21 от КТД.

Районен съд – Плевен е постановил решение относно спорните въпроси и обжалваните части, в което е приел, че във връзка с паричната претенция на ищцата по делото е била изслушана съдебно-икономическа експертиза. Ищцата е представила доказателства – служебна бележка, че е регистрирана като безработно лице, трудова книжка за констатация, при което се установява, че след отразяването на прекратяването на трудовото правоотношение с ответника, липсва друго вписване, поради което съдът е приел, че ищцата е доказала оставането си без работа за посочения период. Този факт не се оспорва от ответника по делото. С оглед на незаконосъобразността на уволнението и наличието на причинна връзка между уволнението и оставането без работа, предявеният иск по чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 КТ е установен по основание. Поради изложеното съдът е счел, че третата обективно съединена претенция на ищцата по чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ за заплащане на обезщетение за времето през което ищцата е останал без работа в резултат на незаконното уволнение, но за не повече от 6 месеца също е основателна и доказана. От заключението на вещото лице, се установява, според ПлРС, че размерът на претендираното от ищцата обезщетение по чл.225 от КТ, за периода от 03.12.2021г. до 12.04.2022г., е равно на 6215.83лв./брутно възнаграждение/. Поради изложеното, съдът е приел исковата претенция по чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 КТ за основателна до размер от 6215,83 лв., а за разликата до предявения размер от 9000,00 лв. за неоснователна.

Направено е било възражение за прихващане с описаните суми изплатени на ищцата обезщетения с правно основание чл.220 КТ и чл.222 КТ, което обаче е било направено след срока за отговор на исковата молба, поради което същото е просрочено и не е било разгледано от съда. На основание всичко гореизложено РС е приел, че следва искът с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225 КТ да бъде уважен за сумата от 6215,83 лв като за разликата от сумата от 6215,83 лв. до предявения размер от 9000 лв. иска следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По иска с правно основание чл.21 КТД съдът е приел, че видно от Колективен трудов договор от 30.09.2020г., сключен между ВИК ЕООД Плевен и формираните синдикални организации, една от които КНСБ, клаузите на договора се прилагат автоматично за всички работници и служители-членове на синдикатите, страни по договора. Съгласно чл.21 от Договора, находящ се в раздел IV Обезщетения, Работник или служител, член на СО, страна по този КТД, уволнен при условията на чл.328, ал.1, т.2, 3 и 4 от КТ получава допълнително обезщетение в размер на две брутни трудови възнаграждения за лица с трудов стаж над пет години в дружеството. Базата за изчисление на обезщетението е последното брутно трудово възнаграждение. Видно е било ,че ищцата е била член на КНСБ към датата на прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.328, ал.1, т.3 КТ поради намаляване обема на работа и описания КТД е в сила за нея. При прекратяване на трудовия договор на това основание за нея възниква правото по чл.21 КТД, но в случай, че уволнението не е отменено. Съобразно изхода на спора по предявения иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ и признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, отпада основанието за получаване на посоченото обезщетение. Видно е било ,според РС, че клаузата на чл.21 КТД е в раздел „Обезщетения“ и съставлява предвидена допълнителна обезвреда на вредите на работника, настъпили в резултат на прекратяване на трудовото му правоотношение с ответното дружество. След като бъде отменено уволнението, то отпадат предпоставките за получаване на това обезщетение. За оставането си без работа в резултат на незаконното уволнение ищцата има право на обезщетение на основание чл.225 КТ. РС е приел, че същото не може да бъде кумулирано с обезщетение, което е предвидено да репарира претърпените вреди от настъпилото уволнение, в случай че уволнението не бъде отменено. При

изплащане кумулативно на двете обезщетения би се стигнало до неоснователно обогатяване, тъй като и двете обезщетения по естеството си са за оставане без работа поради уволнението, но едното се изплаща когато уволнението е незаконно и бъде отменено, а другото се изплаща при законосъобразно уволнение, довело до окончателно прекратяване на трудовото правоотношение на работника/служителя с ответното дружество. Поради изложеното РС е приел, че следва предявения иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан в предявения си размер от 3000 лв

Решението на първоинстанционния съд е частично законосъобразно

РС - Плевен е изложил пространни мотиви за изводите си, които, се споделят напълно от въззивната инстанция и не следва да се преповтарят.

Следва обаче да се отбележи, че към момента на приключване на делото пред първата инстанция не е бил изтекъл изцяло предвидения в чл. 225 ал.1 от КТ 6-месечен период на оставане без работа на работника или служителя. В този смисъл към онзи момент изводите на съда са правилни. Към настоящия момент обаче този период до 3.06.2022г е изтекъл. По делото са били представени пред първата инстанция доказателства за регистрация на въззивницата като безработна и за констатация трудовата книжка на същата. Касае се за отрицателни факти, а липсват твърдения от другата страна, че въззивницата е работила по трудово правоотношение. Пред въззивната инстанция са представени и приети от съда писмени доказателства при съобразяване на разпоредбите на чл. 266 от КТ. Видно от същите въззивницата е била възстановена на работа при въззвиваемата страна с оглед влизане в сила на решението за отмяна на уволнението, считано от 1.07.2022г, а от преписа от трудовата книжка се установява, че за периода от уволнението до възстановяването не са налице вписани други трудови правоотношения. В този смисъл следва да се отмени решението на РС – Плевен в отхвърлителната му част досежно иска по чл. 225 ал.1 от КТ за разликата над 6215,83 лв до размер от 8 631 лв и да се осъди въззвиваемата страна да заплати обезщетение на въззивницата за оставането ѝ без работа за периода от 13.04.2022г до 3.06.2022г в размер на 2415,17 лв

Неоснователни са възраженията на въззвиваемата страна за

недопустимост на искането за заплащане на остатъка от обезщетението пред въззивната инстанция. Искането е било направено надлежно с исковата молба, но производството пред първата инстанция е приключило преди изтичането на този срок, поради което е и постановено отхвърлително решение за част от сумата и периода. Следва също така да се присъди и законната лихва върху обезщетението, считано от датата на исковата молба като такова искане е налице още със самата искова молба.

Основателни са обаче възраженията относно неоснователност на въззивната жалба в частта относно обезщетението по чл. 21 от КТД. Пл РС е изложил точни и ясни мотиви, които се споделят от въззивната инстанция и не следва да се повтарят отново. При отмяна на уволнението, какъвто е процесният случай, обезщетение по КТД не се дължи.

Предвид горезизложеното следва да се отмени частично съобразно горните мотиви обжалваното решение, а в останалата му част да се потвърди като правилно и законосъобразно. Следва при този изход на делото да се присъдят разноски по компенсация. Налице са искания и от двете страни за присъждане на разноски. Налице е и възражение от въззивницата за прекомерност на разноските на другата страна. Пред Пл ОС са представени списъци за разноските като въззивната страна претендира адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв, а въззиваемата страна такова в размер на 960 лв при договорено възнаграждение от 800 лв и 160 лв ДДС. При този изход на делото и частичното уважаване на жалбата, както и приемане от страна на съда, че договорените адвокатски възнаграждения са по равно за двата иска, за които е обжалвано решението, то дължимите разноски на въззивницата са в размер на 150 лв, а на въззиваемата страна в размер на 480 лв. Следва да се отбележи, че не е налице прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение на въззиваемата страна, тъй като съгласно чл. 7 ал.2 т.2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения при дела с определен интерес от 1000 до 5000 лв ,какъвто е настоящия случай, възнаграждението е в размер на 300 лв и 7% за горницата. В този смисъл по отношение на иска за обезщетение по КТД дължимото възнаграждение е в размер на 300 лв плюс 131,39 лв или общо в размер на 431,39 лв, а договореното е под този размер. Съдът приема, че за всеки от исковете е договорено възнаграждение от 400 лв по отношение на въззиваемата страна. Начисленият ДДС не следва да се прибавя към размера

на възнаграждението по наредбата. След компенсация следва да се осъди въззивницата да заплати разноски на другата страна в размер на 330 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 679 от 11.05.2022г по гр. дело № 260/2022г по описа на РС – Плевен В ЧАСТТА, В КОЯТО РС – Плевен е ОТХВЪРЛИЛ предявения от Т. Х. Б., ЕГН*** иск с правно основание чл.225 ал.1 от КТ против Водоснабдяване и Канализация ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, ***** за разликата над 6215,83 до размер от 8631 лв КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА :**

ОСЪЖДА Водоснабдяване и Канализация ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, ***** ДА ЗАПЛАТИ на Т. Х. Б. ЕГН***** допълнително обезщетение на осн. Чл. 225 ал.1 от КТ за оставане без работа в размер на 2415,17 лв за периода 13.04.2022г до 3.06.2022г заедно със законната лихва, считано от датата на исковата молба 18.01.2022г до окончателното изплащане на сумата**

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕТО в останалата обжалвана част КАТО ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО

ОСЪЖДА Т. Х. Б. ЕГН*** ДА ЗАПЛАТИ на Водоснабдяване и Канализация ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, ***** деловодни разноски за въззивната инстанция в размер на 330 лв**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в месечен срок от съобщението при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____